

...

17 Mars

Jag har ingen aning vad jag ska skriva, tänka, säga eller något.

Jag sitter här i skolan, lyssnar på Marit Bergman på Spotify, och bara tänker...

Den jag tycker om, den som jag blir glad av, den person som är speciel för mig sitter 2,5 meter från mig.

Det är en person i mellan oss. Hon vet inget om vad jag tycker eller tänker, eller kanske då jag berättade om en dröm jag hade då jag sa att jag älskade henne.

Svaret vart att hon trodde att jag kanske tyckte om henne lite mer än bara vänskap men att det borde släppa efter ett tag, det gör det för henne.

Visst det är andra i skolan som jag tycker om lite smått mer än bara vän, men det har släppt men inte för dig. Det har suttit i sedan jag började 3 månader sedan...

Om du läser detta på något sätt så vet du vem jag är men det skiter jag i, det blir lättare att berätta för dig på detta sätt än att säga det till dig.

Kanske jag kommer säga det någon gång vid en början av ett lov, då behöver jag inte möta ditt ansikte dagen efter om du nu säger nej.

Nej, det skulle bara vara fegt. Vad skulle du tänka om mig då?

Komma sissta dagen på skolan innan sommarlovet och säga att jag tycker om dig mer än normalt, göra något extra fint för dig så du verkligen förstår... Nee fy fan vilket lov det skulle bli då =(

Livet är ingen lätt sak. Alla verkar ha någon vid sin sida eller i alla fall någon extra bra vän... Vad har jag? Skolkamrater som jag har känt i 3 mändare.

Jag har lagt mitt liv bakom mig. Jag vill inte veta om det! Det är bara fyllt med smärta, sorg och hämskheter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jacob Danell med Poeter.se id #27951 innehar upphovsrätten